

Anledning. Det vilde være komisk, dersom ikke den hele Tankegang var saa uværdig.«

Han sagde det sidste med beraad Hu for at blive ham kvit med det samme. Men Mads Vestrup blev siddende. Saa saarbar han var paa sin himmelske Herres Vegne — for personlige Fornærmelser havde han til Gengæld en sand Æselshud. Han var desuden glad ved at have faaet denne Lejlighed til at skaffe sig Oprejsning i Vorherres Øjne og ønskede ikke at give den fra sig allerede. Han svarede Torben med at kalde det en underlig Tale, at han skulde kunne have nogen privat Tilfredsstillelse af at gøre andre Mennesker til Kristne. For ham maatte Folk vælge mellem Himmerige og Helvede ganske efter deres egen Lyst og Smag. Naar han havde søgt ham, var det efter Guds Bydende og som Kirkens Tjener og ikke i eget Ærinde. Og forresten var han jo heller ikke kommen ganske uopfordret.

Han havde talt roligt og ikke uden Værdighed; men Torben bad ham nu rent ud om at gaa. Saa rejste Mads Vestrup sig endelig, hilste tavs med et kejtet Buk og gik bort uden at give ham Haanden.

»Barbara!« sagde Torben, da den Gamle lidt efter kom ind. »Hent min Ulster! Jeg vil gaa en Tur i Parken.«

»Men det blæser, Herre!«

»Saa meget desto bedre! Her trænger til at luftes ud!«